

El Sr. Bonet

En el número passat donàvem la notícia de la mort del Sr. Bonet amb un escrit simple i alhora profund del nostre amic Marcel Galobart. Avui volem ampliar aquella crònica amb un treball, més extens, del seu gendre i també bon amic nostre, Josep Claret, on s'hi reflexa una detallada panoràmica de tota la vida de l'inoblidable metge. S'hi inclouen també diversos testimonis de gent que el van conèixer fonament.

SOLS UNA VIDA

Una vida, una entre tantes i tantes, una vida que seguí un camí recte i definit, una vida que un dia es creuava amb el nostre caminar i quina proximitat no volfem ja perdre.

Com una xarxa immensa, els fils de les nostres vides corren i corren, uns marxen paral·lels, sempre propers i sempre estranys, altres ens creuem un dia i ja poc més ens lliga, altres gosem en la proximitat i cerquem la nova trobada i fins la identificació. L'apartament ens entristeix, i si aquest apartament és definitiu en el món perquè el fil, que és matèria, es trenca o arriba a terme, ens omple una angoixa infinita i desitgem fer reviure en l'esperit el que no ens és possible en vida.

Deu ésser crit de vanitat, però a voltes, i repetides, he sentit la temença de l'oblit. Ésser oblidat és morir infinites vegades, és una negació immerescuda, la falta d'amor que mereix la més senzilla de les vides, que a cap li manca una espurna de llum. Ésser recordat intensament és reviure, és un testimoni humà a una vida justificada davant els cercles on intervingué amb una activitat professional, moral, espiritual, humana.

El fil de la seva vida es creuà amb totes les de les nostres valls i serralades; també un dia amb el meu camí. Res va aprendre de mi, i jo molt d'ell; vaig fer-ne un símbol, no seria jo l'únic, fou un moment clau en la vida i sempre vaig admirar-lo en tot. Inclús en aspectes poc compresos del seu caràcter, potser censurat o d'interpretació equívoca, hi sabia donar una justificació racional, sencera i convenient.

Per això, en demanar-me ajudar a fer reviure el seu record, si res puc ho faré amb tot el meu esperit i també amb la col·laboració d'amics que millor el conegueren i volgueren, sabent que ell res demanaria, que ho temeria, com aquell tremolor de veu que recordareu en aquell homenatge a la Sala de Lliçà, allà el 1961. Però sé que és bo i és just seguir i recordar la vida d'un metge molt jove, de cara més jove encara, que fa molts anys, allà el 1909, començà a córrer i recórrer els camins que seguiria durant 48 anys, portant la pau i procurant la salut a les llars dels nostres pobles.

La infantesa

Però permeteu-me que miri més enrera encara i que la seva infantesa i la seva joventut ajudin a explicar perquè el Sr. Bonet era com el coneixéreu,

dur i auster, tan sacrificat que inclús despreciava el sacrifici, considerant-lo com norma de vida.

Visqué la infantesa en mig de la pobresa digna, dins una família cristiana, honrada i conscient.

El seu pare, estudiant de capellà, deixà ja gran el seminari a causa d'una enfermetat que es considerava incompatible amb el sacerdoci. En dos anys fa la carrera de mestre. Es casa amb Dolors Serrat, mestra també, i comencen llur vida, a Tous, a Berga i finalment a Barcelona. Mentre exercien a Berga, el 28 d'abril de 1886, naixia en Pere, el tercer dels fills, que Déu havia destinat a ésser el metge de Lliçà d'Amunt, de Lliçà d'Avall, Sta. Eulàlia, Bigues...

Als seus dos anys, el pare, per oposició, obté plaça a Barcelona, esperant-ne major facilitat en la lluita a obrir-se camí en la vida. Primer a La Bordeta, després Sants.

La mare deixa d'exercir de mestressa, ja que del matrimoni neixen deu fills. Dos moren aviat, un altre en l'infantesa. Cal cuidar els set i atendre la casa. El pare porta tot el pes, no pot permetre's un sol repòs. Entre la classe del matí i la de tarda, porta la comptabilitat d'una fàbrica que hi havia davant la Universitat. Cada dia, en Joan i en Pere, el cistell al braç, emprenien l'excursió fins la fàbrica, on el pare deixant els comptes, dinava assegut als graons de l'entrada. Ells, corrent, tornaven a casa per no fer tard al col·legi.

En Pere i germans viuen un vida de família d'exemplar honradesa, estimació, de treball, d'estalvi al màxim i compliment del deure, vist en cristià i amor al proïsme; tot contribueix al caràcter auster, metòdic, segur i sencer, que li donà la personalitat ferma i la duresa de caràcter que el distingirà al llarg de tota la vida.

Els pares són conscients que el millor per als fills és una educació cristiana i intel·lectual, que els faci responsables. Sense regatejar esforços ni sacrificis, logren que dels seus fills en surtin dos metges, una mestressa, un altre, estudiant a Belles Arts, segueix pintura i dibuix, una altra és professora de piano.

Els estudis

Són els dos germans grans, Joan i Pere els qui comencen Medicina. El Sr. Bonet havia confessat moltes vegades que no havia sentit una forta inclinació vers aquesta professió, malgrat que ho havien estat el seu avi i el seu oncle, i ell era amant de les

tradi
sofia
litera
llibre
deix
Són
ten p
excel
sota
a est
emb
Me
fiten
dels
amb
els p
lalts.
en ac
per c
les 6

Metg

Als
a l'H
1909,
En P
que e
de L
dubte
anar
titula
Bigue
D'a
la Fe
jant-l
pocs
al pi
vint t
Can
visita

La
aque
corde
14 ra

Els
per e
barro
no li
sions

La
celon

Red
Bigue
enten
i deix

Ter
cients
guar
tessin

Diu
lalt i
siu. E
arriba
malab
dema
rec. «
ho di
més t

Apa
misse

Era
«Ai S
demo
servic